

Mindenekelőtt közölték, hogy tájékoztak a magyarországi jövedelmi viszonyokról és ennek ismeretében 1500 USA dollárt tudnak ajánlani fizetesként. Ez akkoriban igen kedvező javadalmazási kategóriába tartozó összeg volt, több mint a duplája a gyári fizetésemnek. Igyekeztem pókerarcot vágni a hallottakra, hogy ne a fizetés legyen a központi kérdése ennek a beszélgetésnek. Értettem - mondtam, de most arról szeretnék tájékozódni, hogy mi lesz a feladatom a cégnél - tettem fel a kérdést. A két úr összenézett, majd azonnal felemelte 200 dollárral az összeget s visszakérdeztek, hogy így már közelebb kerültünk-e a megállapodáshoz. Milyen megállapodáshoz? - kérdeztem. Még nem is esett egy szó sem a feladataimról.

Újabb összenézés következett újabb 200 dolláros emeléssel, de én újra visszatértem az alapkérdésemhez, mi lesz a munkaköröm, hol lesz a munkahelyem? A konkrét válasz helyett ismét emelés volt válasz. Nem tárgytam továbbra sem a feladatköröm megismerésétől, mire a két úr - nem tudván mire vélni makacskodásom - átment a másik szobába tanácskozni. Visszatérve megtették az utolsó fizetési ajánlatot - 2500 dollárra emelve az összeget. Ez mind nagyon vonzó és igen gáláns ajánlat - próbáltam ismét rátérni a munkaköröm részleteire, amikor az egyik úr félbeszakított - ha önt nem motiválja a pénz, akkor ebből a megállapodásból úgysem lesz semmi - zárta le az ismerkedésünket s udvariasan elkészítettünk egymástól. Így engedtem el a pénz-póráz végét s maradtam válasz nélkül, vajon mi is lett volna a teendőm, ha behunyt szemmel elfogadom az ajánlatot.

KIRÁLY IGNÁCZ

BOKORMISSZIÓ

A missio küldést jelent. Valaki, valakit, valamire. Bokorhoz tartozóként, küldve érzem magam. Egy szent láncolat ilyen-olyan láncszeme vagyok: Atya küldte Jézust, Jézus Gyurka bácsit, ő pedig engem és én...? Világosan akarok fogalmazni. „Építeni az okosság zablájába fogott szenvedéllyel lehet.” (Keresztury D.).

A Bokor kisközösségek hálózata. Már csak ez. Sok, jóra törekvő ember, kevés személyességgel működő rendszere. Bokor, mint mozgalom, alig nyilvánul meg. Szép dolog „egyfelé haladni párhuzamos pályákon” (Sinkovits I.). Elég ez nekünk? Az a személyesség van sorvadóban, mely egy rendszeregységre, egy szimmetrikus együttműködésre jellemző kell, hogy legyen. A rendszeregység olyan, mint a bolygók közelséget és távolságot szépen megtartó rendje. A szimmetrikus együttműködés pedig, az egymáshoz szervesen kapcsolódó építkezést jelenti.

Önmeghatározásunk a Jézustól tanult szeretetre épülne, ha ebben lényegében egyet értenénk. Virtuálisan egyet értünk (úgy látszik), de a konkrét kifejtésben nagy a szórás: az erős kontúrral képviselt alapvető illemszabályoktól, az egyénileg kimazsolázott, liberális könnyedségig, minden megtalálható. Ez a tényállás, hosszú évek óta. Itt az ideje belső misszióink meghirdetésének. Akik nem gondolják, hogy küldetésük van (felülről és belülről vezérelve), azokra ez nem vonatkozik. Akik úgy gondolják, hogy a Jézustól indított láncolatba akarnak tartozni, azoknak az alábbi megfontolni valókat javaslom.

Veszélyeztetettség természetes és állandó kihívás. Mozgalmilag is, és személyesen is. „Az új világ kísértései... árnyaltabbak és veszélyesebbek a diktatúránál.” - mondta Heitz Feri 91-ben.

1./ Belefárad az ember abba, hogy igyekezete nem hozza meg azt a minimális gyümölcsöt sem, amely a további munkálkodás erőforrása lenne. Az évek hullámhegyeket és hullámvölgyeket mutatnak. Személyileg és mozgalmilag is. „Az ember csak egyszer-kétszer képes életében igazi fellángolásra.” - írja Merza Jóska. Én annak a nemzedéknek vagyok tagja, melynek a bokros virágkorunkról, az üldöztetés jut eszembe. Könnyű volt teher alatt nőni a mi pálmánknak. Az 1991-es debreceni zsinaton mondta Gyurka bácsi: „A tanítványelfogyás következtében rohadunk... azaz rohad, aki rohad, és rohadok én is, és lobogás helyett kesergék, és jobb időket várok.” Én nem kesergék. Megállapítom, hogy öregszen és fáradok. Vannak küldetési feladatok, melyeket elengedek, az utánam jövő generációkra hagyományozok, hagyományoznék. Vannak elvek, melyeket el nem engedek. Ha a jézusi értékrendet elengedném, életem értelmét veszíteném el. A só tisztaságát őriznem nekem is kötelesség, akkor is, ha köszvényesen fájó ujjaim már nem úgy hintik az ízesítést, mint régen.

2./ Elcsábulási lehetőségek lengenek körül. Dinamikusan élő mozgalmakat szent irigységgel nézem és nosztalgizálásba menekülök: „bezzeg a hetvenes években...”. Mégsem vágyom el más mozgalmakba. Ez nem erény, de tény. Igaz, hogy sokféle virágról méhecskeként, gyűjtögetőként élek, de a nektárt a Bokor kaptárába szeretném hozni. Nem igaz, hogy ez is a korommal jár. Régen is voltak nagy kifutású irányzatok (Regnum, Fokolare...) és mégsem vágytam el. Azért nem, mert itt találtam testvérbarátokra, akik csilingeléseikkel és méltatásaikkal segítették fejlődésemet. „A kulcs a testvériség komolyan vétele!” - mondta Garay Bandi. „A jézusi barátságokat újítsuk meg!” - biztatott Andi néni. Az elcsábulás legnagyobb ellenereje a testvérbarátság.

3./ Hiányérzete mindig van az embernek. Tudatosan ennek pótlására igyekszünk. Ösztönösen, főként másoktól várjuk ezek teljesülését. Micsoda

sikertörténetek vannak a nyugatiasított keleti misztikákról, az ezotérián át, a wellness kereszténységig! „Pszichohigiénés wellness” kelendőbb, mint „Jézus evangéliumi perspektívája és provokációja.” (Máthé Tóth A.). Lehet, hogy ez alkat kérdés is? Nem vágyom nyaralás, világjárás címen még a tengerhez sem, mert a szükséges és elégséges regenerálódáshoz egyszerűbb és olcsóbb lehetőségeim vannak. Ilyen karakterrel könnyű konzervatívnak (értékőrzőnek!) lenni. Ez sem erényem, csak tény. Kínos az, mikor ezt felém fejlődési hiányossággént jelzik. „Elégedetlenségéből születik a vágy, a vágyból a tett” (Melocco M.). De milyen tett? A lelépés vagy a megújítás tette? Mintha a „küldetés” sorrendje ez lenne: beleszületett katolikusság, belépéses Bokor, tovább lépés új lelkiségbe... „A barátság előtt értékítélet kell, a barátságban bizalom kell.”-írta Seneca. Önkényezettő hiányérzeteimmel úgy szeretnék bánni, hogy „el ne vétsem a csilingelést”. Gyurka bácsi biztatását nem akarom felejteni: „Semmi módon el ne engedjük egymás kezét és értesüljünk egymás eszméiről és gyakorlatáról.”

4./ Szemlélet változásokra buzdít minden és mindenki. Jó. Addig jó, amíg ez a jézusi alapjaink meg nem kérdőjelezésére épül. Korrekciós megtérésekre épül az ember fejlődése és nem alapok szüntelen lecsérelésére. Amikor azonban Jézus is csak egy a többi nagy személyiség között, szeretet értelmezése egy a számtalan értelmezés között, akkor óvatos távolságtartást veszek fel. Ebben is van kiktől tanulnom. „Hogyan lehet ott a Lélek, ahonnan a szellem elmenekült?” – írja Merza. Tudom, hogy az évtizedek és alapító atyánk hatására, sok lényegyet kibontó, de nagyon is korhoz, személyhez kötött tételt is fogalmaztunk, melyek „szent tehennként” rögzültek. Ezek újra gondolásának és félre tételének szellemi és spirituális feltételei megvannak körünkben. Élünk is ezekkel erősen. Azonban minden rádírozás valami jobb, szebb beírásáért van.

Minden helyzetfelismerés és beismerés, ha megoldást nem is mindig ad, de a kezeléséhez ad elhatározható dolgokat. Megtehető, szorgalmazható, az élet rám eső kis zugában. Hát nem az egész Bokorban? Számomra nem. Személyes kapcsolatokban élek. A Bokor számomra azon testvérbarátaim köre, akikkel valós személyes kapcsolatom van. Ha ebben a körben használható teszünk, mondunk, akkor ez hat mások köreire is, ha közkinccsé tesszük. Ha a címzetek nyitott fülűek és nyitott szívűek. Miért ne lennének azok, ha a jobb emberré, a jézusibb emberré válás mozgató mindannyiunkat?! „Zárt kerítéseink ideje lejárt. Ezek arra valók voltak, hogy ne lássunk ki és ne lássanak be” (Melocco M.). A látni akarásra és a látni engedésre épül fejlődésünk.

A Bokor missziós terület. Mindenki küldve van, mindenkire. A bokormegváltó gondolatok és ötletek után itt az ideje a személyes, egymást megajándékozó, belső apostolkodásnak. Közkinccsé tett életjelenségeink és azok tudatos áramoltatása, olyan belső erőforrásunk lesz, mely akár morális megújulási mozgalommá is képes emelni hálózatunkat.

Mi lenne, ha...

- kisközösségeink közkinccsé tennék szellemi anyagaikat és az ezekből levont tanulságaikat?
- lelkigyakorlatos előadásaink anyagát mindannyian megismerhetnénk,
- ha lelki programjaink elmékedései mindannyiunkat gazdagíthatnának?
- ha karitatív életünk közösségi és egyéni munkálkodása megjelenne néha közös dolgaink kincsetárában?

Nagyobb fejlődésre biztató erő nincs annál, mintha valaki láthatja testvérbarátai igyekezetét és gyümölcseit!

BAJAI ÉVA

FELTÉTEL NÉLKÜL?! (ELMÉLKEDÉS)

Jézus egy minket feltétel nélkül szerető Mennyei Atyát hirdet meg. Meghirdeti ugyanakkor Isten Országát, annak példa nélkül magas etikai követelmény-rendszerével együtt. Nincs itt ellentmondás?! Ennek szándékozom a végére járni a magam szerény módján, azaz úgy, hogy a kérdőjel – legalább számomra – eltűnjön...

Isten feltétel nélküli szeretetének talán az a legfőbb bizonyítéka, hogy mindenkit meghív az Ő Országába. Aki ezt a meghívást őszinte örömmel fogadja, az keresni fogja; mivel viszonzhatja Isten szeretetét. Fel fogja ismerni, hogy neki hasonlóan szeretnie kell mindenkit. ahogy Isten teszi. Lassan rátalál – persze nem kevés jézusi segédlettel – az osztozás, a szolgálat és az ellenséggel is megbékélni akarás útjára. Közben Isten munkatársává válik; megpróbálja többeknek kézbesíteni azt a meghívást, amelyet maga is emberi közvetítéssel kapott. Ez az út persze nem olyan sima és egyenes, mint ahogy e pár mondatos összefoglaló vázolja. Az ember sokszor azon veszi észre magát, hogy már megint az ellenkezőjét, de legalábbis mást csinál, mint amire Isten elhívta. A Mennyei Atya azonban türelmes. Vár a kapuban, sőt: elém jön, ha végre újra elindulok Felé, és megbocsát hetvenszer hétszer is.

Állítom tehát, hogy Isten szeretetének és meghívásának az Ő Országába nem *feltétele*, hogy az ember az Ország törvénye szerint éljen. Az Isten akaratának megfelelő élet-alakítás a meghívás *következménye* kell legyen! Másik oldalról: Isten Országának törvényeinek figyelmen kívül hagyása nem jelenti azt, hogy Isten megvonja